

Pärskeitä

2|2014–2015

117 vuotta laatujournalismia

Ressut kävivät Kiinassa s. 10

Japanilainen kansansatu animaatioelokuvana s. 16

Ressussa paljastettiin jääkäriliikkeen muistolaatta s. 24

Pärskeitä

2 | 2014-2015

3 Pääkirjoitus

4 Tapahtunutta

8 Kolumni

Täydellinen joulusuoritus

9 Column

An extraordinary event

10 Matkakertomus

12 Jouluku - kulutusjuhla?

14 Prinsessa Kaguya - kaunis mutta surullinen

16 Reseptit

18 Kaikissa luokissa on plebei

20 I am white, therefore I am?

21 Joululahjat hankkimatta?

22 World of Words

23 Runoja

24 OPKH-palsta

25 Hampaankolossa

Älkää tukkiko käytäviä!

26 Sanottua

28 Sarjakuva

Skannaa
mut!

Hiljaiset työn puurtajat

Useinkaan emme tajua, miten hyvin asiat ovat, ennen kuin ne katoavat elämästämme. Mitään ei saisi ottaa itsestäänselvyytenä, vaan pitää muistaa olla kiitollinen siitä vähästäkin, mitä meillä on. Harvoinpa niin tapahtuu, joten yritän nyt muistuttaa, ennen kuin itsekin unohdan.

Esimerkiksi, kun puhutaan koulusta ja siellä olevista henkilöistä, mieleen tulevat aina opiskelijat, jotka opiskelevat opettajien ohjaamina ja rehtorin valvomina. Harvoin muistetaan, että kouluissa työskentelee myös muutakin henkilökuntaa: keittäjät valmistavat ruoan joka päivä, siivoojat siivoavat, kouluisäntä, kirjastonhoitaja ja koulusihteeri pitävät huolen, että kaikki toimii ja terveydenhoitaja, kuraattori ja koulupsykologi varmistavat, että oppilailla on kaikki hyvin. Ilman oppilaiden opetusta ei näillä henkilöillä olisi töitä koulumaailmassa, mutta olisi silti liian yksinkertaistavaa sanoa, että kouluissa on vain oppilaita, opettajia ja rehtori. Itse en ainakaan haluaisi olla koulussa, jossa joutuisin täyttämään lomakkeeni täysin ilman apua ja jonka vessoja kukaan ei siivoa!

Samoin myös lehdenteossa on monenlaisia toimijoita mukana. Vaikka pääpaino onkin kirjoitetussa tekstissä, myös kuvittajilla, kuvaajilla ja taittajilla on tärkeä rooli. Ilman heitä lehti olisi vain tylsä nippu tekstiä. Kuvat eivät piirrä itse itseään, ja vaikka kameroiden tekniikka onkin mennyt huomasti eteenpäin, ei kuvan onnistuminen silti ole vain siitä kiinni vaan myös kuvaajan taidoista ja silmästä kauneudelle. Harvoin lukija huomaa, miten sujuvasti katse lipuu sivulta sivulle ja kuinka miellyttävästi kuvat ja teksti on taitettu. Vasta kun jokin huonosti, se ärsyttää, vaikka ei osaisikaan sanoa, miksi.

Siksi suosittelenkin, hyvä lukija, katsomaan lehteä uusin silmin. Nauti laadukkaasti kirjoitetuista teksteistä kuten ennenkin, mutta kiinnitä huomiota myös ulkoasuun. Miten kuvat onkaan taitettu esimerkiksi vanhoissa tutuissa Tapahtuneissa (s. 4-7) tai Sanotuissa (26-27). Nekään eivät vain ole ilmestyneet sinne, vaan joku on niidenkin eteen työkennellyt.

Aurora Lipiäinen

Aurora Lipiäinen

P.S. Hyvää lomaa kaikille!

Päätoimittaja

Aurora Lipiäinen

Toimittajat

Mikael Hitruhin

Pauli Kettunen

Toimitussihteeri

Nadja Kaukiainen

Laila Ketvel

Jenni Kurvonen

Iida Lehto

Olivja Melaranta

AD

Kaisa Mikkola

Jasmin Mylläri

Wilhelmina Paananen

Kaisa Siltala

Benjamin Silvani

Riikka Suoranta

Kuvittajat

Shifa Abdi

Niki Marathia

Visa Mäkeläinen

Milla Pihlajamäki

Sofia Simola

Mikael Uotinen

Taittajat

Pauli Kettunen

Sofia Simola

Eemu Vento

Ohjaava opettaja

Tiia Tempakka

Sähköposti

parskeita@gmail.com

Julkaisija

Ressun lukio

PL 3809

00099 Helsingin kaupunki

Tapahtunutta

Tämänvuotinen Ressuween innosti pukeutumaan ja selvittämään murhamysteereitä.

Harri Varpanen piti ressuille luennon jonglöörauksen matematiikasta.

Ressun perinteisessä pikkujoulutapahtumassa eli Christmas Loungessa hengailtiin ja syötiin pipareita. Tänä vuonna ohjelmaan kuului myös livemusiikkiesitys: esiintymässä bändi Sons of Suns.

Syksyn ylioppilasjuhlat järjestettiin tuttuun tapaan Vanhassa kirkossa. Onnea valmistuneille!

Sata vuotta jääkäriiliikettä Ressussa

Herran vuonna 1914 kahdeksankymmentä nuorta ressuä matkusti Saksaan keskellä maailmansotaa voidakseen tilaisuuden tullen irrottaa Suomen Venäjästä. Sata vuotta myöhemmin heidän tekoaan julistaa koulussamme erityinen muistolaatta. BENJAMIN SILVANI

Mikä saisi sinut jättämään perheesi, kotisi ja elämäsi epävarmojen ja pitkien vuosien ajaksi? Sata vuotta sitten, 17.11.14, Tsaari Nikolai II:n vahvistama venäläistämisohjelma julkaisiin Suomen lehdistössä. Viesti oli selvä: Suomen suuriruhtinaskunnan autonomia tulitaisiin lakkauttamaan ja suomalainen kansa siirtyisi Pietarin hallinnon suoraksi alamaiseksi. Suomalaisille tämä oli liikaa: jääkäriiliike syntyi. Kaksituhatta nuorta lähti Saksaan sotilaskoulutukseen voidakseen kenties joskus taistella maalleen itsenäisyyden. Nyt Ressun lukio kunnioittaa heidän perintöään muistolaatalla

Tapahtumaa juhlistivat lukuisat puheet jääkäriiliikkeestä, joita esittivät Jan Klenberg – entinen ressu ja Suomen Puolustusvoimien komentaja, Peter Fagnäs – jääkärikenraali Uno Fagnäsin pojanpoika ja merkittävä liike-elämän hahmo, Jukka Pennanen – Fagnäsin Ressun aikainen luokkatoveri ja kenraalimajuri sekä Markus Myllyniemi – nykyinen ressu ja jääkärin sukuinen yleisnero. Puheet korostivat jääkäriiliikkeen kannattamia arvoja ressuissa – kielitaitoa, diplomaattisuutta, itsenäisyyttä sekä reiluutta. Historiantunneilla piirtyi ristiriitainen kuva jääkäreistä. Jääkärit olivat sankareita ja seikkailijoita, jotka uhmasivat alistajia ja taistelivat itsenäisyydestä. Toisaalta jääkärit olivat myös vihollisvallan puolelle kesken sodan loikanneita radikaaleja, jotka osallistuivat vuoden 1918 tragedioihin ja tahtomattaan vahvistivat saksalaismielisyyttä aikana, jolloin Saksan

poliittisissa intresseissä oli Suomen hallitseminen nukkehallinnon kautta. Vuoden 1918 tragedia ei ole jääkärien syytä: halusivathan he vain itsenäisyyden Venäjästä.

Ressut ovat usein olleet mukana kapinallisliikehdinnässä Suomessa. Anekdootti väittää, että suurlakko julistettiin täällä. Jääkäriiliike oli huomattavan suosittu nuorten ylioppilaiden keskuudessa. Partiolaisiksi yleisesti kutsutut pojat saattoivat kätkeä päätöksensä jopa perheiltään – yksikin oli väittänyt äidilleen opiskelevansa papiksi Tukholmassa kun lähdön aika tuli! Jääkäriiliikkeen puheista kantautuu varmuus moisen tarpeellisuudesta: jääkärit turvasivat Suomelle vapauden vuosina 1918 ja 1939–1945, jolloin Suomen armeijan selkärankana toimivat Saksassa koulutetut jääkärit. Maanalaisesta toiminnasta kansalliseen vastuuseen noussut jääkäriiliike onkin vahva esimerkki jääkäriiliikkeen kyvystä yhdistää kansa. Jääkärit tulivat kansan kaikista kerroksista työläisistä suurtilallisiin.

Jääkäriiliikkeen merkitys ei vähene ajan myötä. Jääkärit uhrasivat kaikkensa kansakuntansa vuoksi, mikä osoittaa esimerkillistä epäitsekkyyttä ja uhrautumista. Markus Myllyniemen puheen keskeinen kysymys ”Mikä tekisi sinusta jääkärin?” saakin nykynuoren kysymään itseltään, minkä puolesta yhtä suuren uhrauksen voisi tehdä. Kysymykseen ei ole yleistä vastausta, mutta jääkäriiliikkeen ohje saattaa auttaa: ”Jos eteesi tulee tehtävä ja mahdollisuus joka on erittäin tärkeä, tartu siihen epäröimättä.”

Täydellinen joulusuoritus

Joulustressi on ironian huippu. Joulun on tarkoitus olla ilon, yhdessäolon ja rauhan juhla, mutta siihen kohdistuvat odotukset ja suorituspainheet aiheuttavat monelle enemmän stressiä kuin positiivisia tunteita. Kaiken lisäksi muutaman päivän juhlapyyhiin valmistaudutaan useita kuukausia: joulumainoksia alkaa näkyä viimeistään lokakuussa, ja jouluaaton lähestyessä kauppojen lietsoma joukkohysteria kasvaa eksponentiaalisesti. LAILA KETVEL

Ostamme toisillemme turhaa tavaraa, syömme ja juomme liikaa ja syydämme rahaa muovisiin koristeisiin. Kyyninen voisi sanoa, että joulun todellinen merkitys on kokonaan unohdettu. En viittaa tällä sen enempää kristilliseen Jeesuksen syntymään kuin antiikin roomalaisten saturnalia-juhlaankaan; molemmat kiinnostavat keskimääräistä nykyihmistä suunnilleen yhtä paljon, eikä siinä ole mitään vikaa. Ihmiset tuntuvat kuitenkin antavan suuremman arvon materiaalille kuin toisilleen. Ymmärtäähän sen – on vaikeaa olla stressaantumatta modernissa kulutusyhteiskunnassa, jossa ympäristö painostaa tavoittelemaan täydellistä kiiltokuva-joulua. Koko perhe istuu hymyillen takkatulen lämpimässä valossa, värikkäät valot loistavat glitterillä kuorrutetun tuuhean kuusen oksilta, ja jostain kantautuu piparkakkujen tuoksua ja rauhallista joulumusiikkia. Kaiken tämän voi saavuttaa rahalla. Muistan ahdistuneeni lahjojen ostamisesta jo alakouluikäisenä.

Fanaattisimmat jouluhmiset ovat odottaneet ilon juhlaa juhannuksesta asti, eikä heidän lähellään saa sanoa joulusta mitään kielteistä. Vain katkera ilonpilaaja tai pahan ruumiillistuma ei hihku riemusta, kun joulupukit valloittavat kauppakeskukset ja kirkkaat valot piristävät kaamosta. Ne, jotka eivät pidä joulusta, pitäisi polttaa roviolla yhdessä suklaata tai lapsia vastustavien kanssa. Oikeasti suurin osa joulunvihaajista on vain saanut tarpeekseen juhlanajan oheistuotteena tulevasta ahdistuksesta ja ylenpalttisesta hössötyksestä.

Psykologian tutkijat Thomas Holmes ja Richard Rahe pisteyttivät vuonna 1967 eri tapahtumien stressaavuutta asteikolla 1–100. Joului sai 12 pistettä, mutta väitän, että vajaan puolen vuosisadan aikana joulun stressaavuus on lisääntynyt. Stressaantunut kokee, etteivät hänen voimavarojensa riitä tilanteesta selviämiseen ja tehtäviä kasaantuu, ennen kuin edelliset on saatu valmiiksi. Jouluun liittyy paljon suoritettavaa. Joulukortteja pitäisi lähettää; onhan kaukaisten sukulaisten muistaminen värikkäällä paperinpalalla kerran vuodessa osoitus todellisesta välittämisestä ja tärkeämpää kuin ympäristö. Kaupoissa täytyy kierrellä tunteita etsimässä lahjoja, eikä lopputulos siltikään miellytä kaikkia. On tultu kauas käpylehmien aikakaudesta, kun lapsetkin haluavat pukinkonttiin mieluummin iPhoneen kuin nukkekodin. Jouluun liittyvän syömisen merkitystä kuvaa hyvin äitini järkyttynyt parahdus, kun kesällä kerroin ryhtyväni vegaaniksi: ”Mutta sitten et voi syödä jouluna suklaata!” Jouluna on kai tarkoitus ahmia niin paljon kinkkua, piparkakkuja ja suklaakonvehteja, että harmaa arki unohtuu

varmasti. Heti juhlapyyhiin jälkeen media pursuaa vinkkejä joulukilojen pudottamiseen, mutta sitä ei onneksi tarvitse ajatella ennen uuttavuotta.

Tunnustan syntini: stressaannun jouluvalmisteluista, joululaulut lähinnä ärsyttävät minua, enkä edes pidä perinteisistä jouluruoista. Optimismin sanotaan olevan avain onneen, joten kenties joulua pitäisi lähestyä toisesta näkökulmasta. Meidän tulisi olla kiitollisia siitä, että suurin stressin aiheemme on oikeanväristen kuusenkoristeiden etsiminen eikä hengissä selviytyminen. Haitilainen katulapsi olisi tyytyväinen jouluun kenen tahansa suomalaisen kotona, vaikka piparkakut olisivatkin vähän palaneita eivätkä kuusen sähkökynttilät syttyisi.

Meidän pitäisi ottaa toisemme huomioon ja lopettaa itsekeskeinen valittaminen ja ylisuorittaminen. Sen sijaan, että käskää stressaajaa rentoutumaan, voisi tarjoutua autamaan uuvuttavissa jouluvalmisteluissa. Oma stressitaso voi pyrkiä laskemaan huolellisella suunnittelulla ja tietoisella myönteisellä ajattelulla. Muiden juhlatunnelman pilaaminen ei paranna kenenkään oloa, joten pahimmankin pingotajan kannattaa jättää kulutusjuhlan kritisointi vähemmälle edes joulupöydässä.

”Joulussa on kyse rauhasta, rakkaudesta ja läheisten muistamisesta.” Siinäpä lohdullinen mantra, jota voi toistella kilometrin mittaisessa kauppajonossa, kun *Joulu on taas* soi viidettä kertaa peräkkäin ja vieressä pikkulapset huutavat kilpaa vanhempiensa kanssa. Vaikka miten tekisi mieli taantua kiukuttelevaksi lapseksi ja heittäytyä kaupan lattialle itkemään, voisi mieluummin hymyillä elämäänsä kyllästyneelle kassatyöntekijälle. Tekemällä jonkun toisen iloiseksi saa ehkä itsekin sitä kuuluisaa joulumieltä.

An extraordinary event

A volunteer's experience of the startup conference Slush. OLIVIA MELARANTA

When we volunteers visited Messukeskus a week before the Slush conference, it was hard to imagine that what resembled a construction site would in a few days be transformed into the place to be for the business world. Yet it was done, and the result left me stunned.

The dimly lit venue was decorated with lasers and looked more like an electro festival than a business conference. The interior created a rather mystical atmosphere that really seemed to excite people, not less than ten thousand of them. The air was bursting with energy when international investors, media, politicians and a number of other remarkable people gathered together to look for the "next big thing" amongst the ambitious startup companies. And then there were us, the volunteers who just felt lucky to be there in the middle of all the magic.

Slush's two main aims are firstly, to bring investors, small startup companies, media and bigger companies together and secondly, to create a positive atmosphere that promotes young expertise and encourages risk-taking. For the volunteers the emphasis on the latter already started in the trainings before the conference, where we learned about things like teamwork and customer service. The lessons were enlightening but I think what remained in many people's minds the best was Bruce Oreck, the

charismatic ambassador-bodybuilder hybrid who, during a two hour lecture, declared some four thousand times how extraordinary each and every one of us was. He was determined to make his point of all of us being special and worth believing in very clear. His über-positive attitude might have felt a bit aggressive, but it sure was refreshing. The image of him kept me awake during my shift like the artificial sunlight lamps did for all the people that had traveled to gloomy November Helsinki to be a part of Slush.

So do I feel extraordinary after attending Slush? Well, not really. I just mostly felt cold after standing outside for five hours. But feeling so out of place next to the driven entrepreneurs and successful investors truly made me appreciate the chance of being there and going around the venue and listening to the talks was delightful. I definitely became inspired to try more things that are out of my comfort zone. After Slush I want to travel to space and learn how to code, to name a few. The latter one is probably more realistic, but like the conference shows with technology growing at an unbelievable pace there will soon be no dreams too big, so you might just never know. Slush assured me that the future itself will sure be extraordinary, and maybe someday so will I.

Kansainvälinen kesäleiri Pekingissä

Ryhmä ressuja ja Itäkeskuksen lukiolaisia suuntasi yhdessä kahden opettajan kanssa heinäkuussa Pekingiin kansainväliselle nuorten kesäleirille. Leiri kokosi yhteen liki 900 oppilasta ja opettajaa 24 maasta. Leirin keskeisiä sisältöjä olivat tutustuminen kiinalaiseen kulttuuriin ja kansainvälisten ystävyyssuhteiden luominen.

Leiri oli hieno tilaisuus tutustua kiinalaiseen kulttuuriin. Leirillä järjestettiin monipuolisia oppitunteja, joilla pääsimme kokeilemaan muun muassa kung fua ja maalaamaan pandoja. Iltaisin oli mahdollista osallistua esimerkiksi urheiluaktiviteetteihin tai haastaa itsensä pulmapelien parissa. Erikoisimpiin kokemuksiin kuului Pekingin oopperan laulaminen alkuperäiskielellä. Leiriin kuului lukuisia vierailuja eri nähtävyyksiin Taivaallisen rauhan aukiosta kiinalaiseen maa-seutuun. Kuljimme retkillä aina yhdessä kiinalaisen oppilasryhmän kanssa, ja meitä opastivat paikalliset oppaat, jotka kertoivat meille Kiinan historiasta ja nykypäivästä. Yksi hienoimmista kohteista oli Kiinan muuri, vaikka lukemattomien askelmien kiipeäminen yli 30 asteen helteessä tuntuikin melko raskaalta. Leiri huipentui kansainvälisen ystävyyden iltaan, jossa jokaisella maalla oli oma esittelypisteensä. Saimme maistella eri maiden perinneherkkuja ja kauhistuttaa osaa muiden maiden opettajista ja opiskelijoista salmiakilla ja hapankorpuilla.

Matkasimme nähtävyyksiin yhteisellä bussilla kiinalaisten oppilaiden kanssa. Reilun viikon aikana meille selvisi monia eroja Kiinan ja Suomen välillä. Molemmiin puolin ihmetystä aiheutti erityisesti kouluarki. Kiinalaiset hämmästelivät meidän suurta vapaa-ajan ja lomien määrää. Vaikka Resson oppilas tuntee usein hukkuvansa kurssien työmäärään, on arkemme rentoa verrattuna pekingiläisen opiskelijan elämään. Kiinassa oppilaat ovat usein koulutöiden parissa aamusta iltaan, ja jo lukioikäiset saattavat asua koulun asuntoloissa, jolloin he näkevät vanhempiaan vain lomilla. Tosin lomillakin on yleensä runsaasti läksyjä. Koulumenes-

tyksen merkitys oppilaiden tulevaisuudelle on ratkaisevaa, ja siksi paineet ovat kovat etenkin ennen tärkeitä kokeita.

Meidät yllätti myös kiinalaisten ylenpalttinen vieraanvaraisuus. Kiinalaiset oppilaat järjestivät iltaisin meille aktiviteetteja ja olivat aina valmiita auttamaan painavien laukkujen kantamisessa sekä vastaamaan kysymyksiin. He myös antoivat meille usein pieniä lahjoja, mikä tuntui meistä suomalaisista välillä liiankin anteliaalta. Voisimme kuitenkin oppia jotain kiinalaisten asenteesta vieraita kohtaan. He jaksoivat koko matkan ajan olla kiinnostuneita niin kuulemaan meidän kulttuuristamme kuin kertomaan omastaan.

Kiinalaisten innokas asenne näkyi myös heidän valmistelemissään esityksissä. Leirin aikana pääsimme kuuntelemaan muun muassa kuorolaulua ja katselemaan hienoja tanssiesityksiä. Viimeisenä iltana kaikki maat pitivät omaan kulttuuriinsa liittyvän esityksen. Esityksistä huomasimme selvästi, miten tärkeää joillekin maille, kuten Kiinalle, on oman kulttuurin esiintuominen. Siinä missä kiinalaiset olivat jo kuudelta aamulla pihalla harjoittelemassa esityksiään, me suomalaiset päädyimme laulamaan pikaisesti harjoitellun Soihdut sammuu -kappaleen.

Kiinalaiset pitivät huolta siitä, että jokainen hetki matkaltamme tuli ikuistettua. Ryhmäkuvia pysähdyttiin ottamaan lähes joka käännteessä. Ruokailujen yhteydessä saimmekin ihastella leiriläisten päivistä koottuja kuvaesityksiä. Yhteiset kokemukset nostivat leirin yhteishenkeä. Retkillämme päädyimme myös useiden tuntemattomien perhevalokuviiin, kun paikalliset halusivat ottaa kuvia meidän kanssamme. Valokuvaus oli merkittävä osa kiinalaista kulttuuria. Vaikka me olimme turisteja, olivat kiinalaiset in-

noikkaampia kuvien ottajia.

Suosittellemme kesäleiriä kaikille, jotka ovat innostuneita Kiinasta ja kansainvälisestä toiminnasta. Leiri tarjosi mahdollisuuden saada uusia ystäviä eri puolilta maailmaa. Itse kuulemme kiinalaisista ystävistämme yhä lähes viikoittain sosiaalisen median välityksellä. Lisäksi leiriin sisältyi hieno kokonaisuus Kiinan suosituimpia nähtävyyksiä. Paikalliset oppaat tekivät maahan tutumisesta antoisamman kokemuksen kuin tavallinen turistimatka olisi ollut. Nähtävyydet ja oppitunnit olivat loistavia kokemuksia, mutta syvemmän kosketuksen Kiinan nykykulttuuriin tarjosivat kuitenkin keskustelut kiinalaisten oppilaiden kanssa.

CHRISTINE HUHTANEN JA SAANA SAVIJÄRVI

Joulu – kulutusjuhla?

Jalkauduimme taas Helsingin kaduille herättämään ajatuksia, tällä kertaa joulun merkityksestä ja sen juhlintaan liittyvistä muutoksista. Etenkin lahjojen antamiseen liittyvät tavat ovat muuttuneet. Halusimmekin tietää, onko kauppojen panos vain taloustilannetta piristävää joulumyyntiä vai yletöntä turhaan kuluttamiseen innostamista perinnejuhlan varjolla. Aiheuttavatko lahjat enemmän stressiä ja painetta kuin iloa? Mitä varten joulua juhlintaan? Haastattelimme henkilöitä, joilla kaikilla oli aiheeseen sanottavaa ja omakohtaisia kokemuksia. JENNI KURVONEN JA KAISA SILTALA

1. Onko joulusta tullut kulutusjuhla?
2. Onko siinä jotain hyvää?
3. Mikä on huono puoli?
4. Mikä on joulun ydin?

PEKKA VILJAKAINEN

1. "Kyllä siitä vähän on tullut, mutta ei se mulle oikein ole kulutusjuhla vaan ennemminkin se on perinnejuhla. Haluaisin että palattaisiin vähän taaksepäin."
2. "No tietysti siinä mielessä, että kun nyt on aika huonot ajat muutenkin, niin ihmiset kuluttaa. Siitä on sitten taas tietenkin kaupalle hyötyä ja monille, jotka valmistavat kotimai-

sia tuotteita, siitä on tietenkin hyötyä."

3. "Ehkä se semmoinen höösääminen just ennen joulua, ja alkaa joululaulut soimaan vähän liian aikaisin."
4. "Oltais yhdessä enempi jouluna ja syötäisiin hyvin ja pidettäisiin muutenkin omaisista ja läheisistä ja lapsista huolta."

ANNE RINNE

1. "Kyllä se aika lailla siihen tuntuu keskittyvän, varsinkin kun on pieniä lapsia perheessä, niin tuntuu että toiveet alkaa olla jo sitä luokkaa..."
2. "No, jos ruvetaan miettimään kauppvoja, niin nehan tekee ihan hirveetä voittoa taas."
3. "Vähän sääli mun mielestä, että keskitytään niin paljon niihin lahjoihin sen sijaan että ois tunnelma tärkeempi. Tuntuu, että on pakko keksiä paniikissa jotain lahjoja ja sitä ei edes tiedä, tykkääkö toinen välttämättä niistä."
4. "Aika rauhoittumiselle ja viettää aikaa perheen kesken."

ALEKSI HEIKKILÄ

1. "Kyllä mä vähän luulen, että on, ja onhan se ollu jo jonkun aikaa."
2. "Kulutusjuhlassa? Ei mun mielestä oikein. Ehkä perinteinen joulou olis enemmän se juttu."
3. -
4. "Rauhoittuminen ja läheisten kanssa yhdessä olo."

ANNUKKA VIRTÄ

1. "No joo, kyllä se sitä on ollut osittain jo varmaan monta vuotta, mutta sehän riippuu ihmisestä itsestään että minkä asian siitä otat itsellesi. Kyllähän se hyvin kaupallista on jo aikaisessa vaiheessa, jos siihen kiinnittää huomiota."
2. "No onhan siinä se, että olen esimerkiksi ollut sellaisessa yrityksessä töissä, joka teki varmaan ainakin 50 prosenttia myynnistään joulun aikaan, että onhan se siinä mielessä hyvä, ja siis edelleenkin se monella alalla työllistää ihmisiä."
3. "Ehkä se jos ostetaan vaan sen takia, että pitää ostaa jotain, mihin tietysti olen itsekin varmaan joskus sortunut. Tulee sellainen harha, että pakko ostaa lahja. Että sellainen turha kuluttaminen."
4. "Se on perheen yhteistä aikaa, ja koska se on synkkää aikaa vuodesta, että sitten on joku tavallaan, mitä odottaa siinä ennen kuin vuosi vaihtuu."

Prinsessa Kaguya – kaunis mutta surullinen

Studio Ghiblin toinen konkariohjaaja Isao Takahata teki elokuvan, joka perustuu vanhaan japanilaiseen kansansatuun. Prinsessa Kaguyan tarina on kaunis mutta surullinen tarina bambunversion sisältä löytyvästä tytöstä, jonka bambunleikkaajan perhe kasvattaa. Animaatio on puhdasta Ghibliä, vaikka se studion muista elokuvista eroaakin. Prinsessa Kaguya nimittäin on animoitu vain yhdelle kalvolle, joten piirrosjälki erottuu selkeästi.

PAULI KETTUNEN

KAISA MIKKOLA

Isao Takahata istui ohjaajan paikalle Studio Ghiblissä 14 vuoden tauon jälkeen, ja syksyllä saatiin tulos viimein Suomeenkin. Ehdin jo tätä odottaa aika hyvän aikaa, sillä Prinsessa Kaguyan tarinan piti alun perin tulla ensi-iltaan Japanissa samaan aikaan Miyazakin Tuuli nousee –elokuvan kanssa. En olekaan Takahatalta Tullikärpästen haudan lisäksi muita elokuvia nähnyt, joten ohjaajan tyyli ei ollut vielä minulle niin itsestään selvä. Elokuva sijoittuu keisarikunnan ajan Japaniin ja sen animaatiojälki on tyyliä pelkistettyä. Prinsessa Kaguya ei ole mikään höttöinen Disney-prinsessatarina, vaan sitä kannattaa mennä katsomaan, vaikka ei enää perheen nuorin olisikaan. Tarinan teemat eivät ole keveimmät mahdolliset, ja Takahata muistuttaakin jälleen, ettei animaatio ole vain pienten lasten juttu.

Yllätyin elokuvan pohjattoman haikeasta tunnelmasta, mutta ihastuin kauniiseen ja omalaatuiseen piirrosjälkeen. Jokainen ruutu on taidokkaasti käsin tehty, ja jälki on paikoitellen kuin vesiväreillä maalattua ja toisinaan kuin hiilellä raapustettua. Myös taustat ja maisemakuvaus ovat todella kauniita. Elokuvan tahti on sen verran rauhallinen, että piirrosjälki pääsee hyvin oikeuksiinsa, ja katsoja voi unohtua seuraamaan perhosen lentoa tai ruohonkorsien liikettä tuulella. Ehkä tämä tekee Kaguyan haikeudesta ja epätoivosta vieläkin riipaisevamman.

Maalausmainen animaatio kieltämättä korostaa elokuvan paikoin surullistakin tunnelmaa. Prinsessa Kaguyassa esiin nousee hieman yllättäen nykyäänkin ajankohtainen aihe: ulkonäön merkitys. Jo pelkät huhut kuvankauniista prinsessasta tuovat kilpakosijoita verhojen takana istuvalle Kaguyalle, joka ihmettelee, miksi kaikki ihastelevat hänen kauneuttaan, kun eivät ole koskaan häntä nähneetkaan. Katsojan käy elämäniloista tyttöä sää-

Studio Ghibli: Prinsessa Kaguyan tarina
(*Kaguya-hime no monogatari*)

Ensi-ilta: 23.11.2013 (Japani),
24.10.2014 (Suomi)

Ohjaaja: Isao Takahata

Tuottaja: Yoshiaki Nishimura

Säveltäjä: Joe Hisaishi

Alkuteos: Japanilainen kansansatu

のか
物ぐ
語や
姫

liksi, kun bambunleikkaaja alkaa muovata tästä hovinaista lapsuuden iloisten leikkien jäädessä taakse. Välillä tuntuu, että vain bambunleikkaajan vaimo ymmärtää Kaguyaa mutta perinteisen japanilaisen sukupuoliroolituksen vuoksi ei voi kunnolla tätä auttaa, koska hänen miehensä päähänpiisot määräävät tahdin.

Elokuva todellakin kertoo Kaguyan kasvutarinan vauvasta nuoreksi aikuiseksi asti, ja sitä leimaa vahva kontrasti tytön ja hänen isänsä haaveiden välillä. Koko elämänsä maaseudulla eläneen ja rankkaa työtä tehneen isän mielestä hänen tyttärensä olisi varmasti onnellinen päästessään elämään hienostoelämää pääkaupungin palatseihin, mutta tyttö haluaisi vain leikkiä metsässä ystäviensä kanssa. Kaguya, saati sitten katsoja, ei voi syyttää hyväntahtoista isää tämän päätöksistä, mutta tytön muutto pääkaupunkiin ja hänen lopullinen muuttumisensa vilkkaasta luonnonlapsesta jäykäksi hovinaiseksi on järkyttävää katsottavaa.

On kyllä surullista seurata, miten Kaguya muuttuu yhä vain onnettomammaksi pääkaupungissa asuessaan. Yksi surullisimmista aisoista on mielestäni se, etteivät Kaguyan vanhemmat kertaakaan kutsu tyttöään nimeltä vaan puhuvat tästä prinsessana ja teitittelevät jo lapsesta asti. Eikä bambunleikkaajaakaan voi tilanteesta oikein syyttää, sillä hän on vakuuttunut siitä, että toimii oikein ja että prinsessan onni riippuu maallisista hienouksista ja rikkauksista. On vain niin todellista muuten niin satumaisen elokuvan sisällä, että hyvää tarkoittaessaan voi saada aikaan paljon epäonnea. Kaguyan myöhempi kasvuympäristö verhojen takana piilossa tavallisten ihmisten katseilta saa myös ajattelemaan, oliko aatelistytön elämä feodaaliajan Japanissa todella niin yksinäistä.

Totta, Prinsessa Kaguyan tarina tarjoaa paljon myös historiallista pohdittavaa. Oman käsitykseni mukaan se kuvaa melko todenmukaisesti tuon ajan ihmisten elämää, ja selväksi tulee myös suuri elintasoero maaseudun köyhien viljelijäperheiden ja rikkaiden, kaupungissa asuvien aatelisten välillä. Toisaalta yhtä selväksi käy, ettei onnellisuus ole yhteiskuntaluokasta kiinni. Vaikka palatsi on suuri ja upea, niin pieni mökki metsän laidassa on silti koti, eikä sitä voi mikään muuttaa. Keskeisenä teemana on myös vapaus: jos elämä ja arki ovat tarkkaan suunniteltua ja valvottua, niin valtavakin palatsi alkaa tuntua ahtaalta. Kaguya kaipaakin vain takaisin huolettomiin päiviinsä bambumetsissä ja kukkuloilla, ja hän luopuisi empimättä

kaikista hienoista vaatteistaan ja kalliista koriste-esineistään saadakseen kiivetä puuhun. Elokuvan sanoma on selvä: annetaan lasten olla lapsia.

Tuo on kieltämättä helppo nähdä lopulta siksi suurimmaksi opetuksiksi, mitä Prinsessa Kaguyan tarina tarjoaa. Olisikin hyvin mielenkiintoista kuulla aiheesta japanilaisen katsojan mielipide, sillä sikäläinen kulttuuri on hyvin erilainen verrattuna meidän individualismia korostavaan ihanteeseemme. Japanissa on kuitenkin suurimmassa arvossa pidetty — ja pidetään vieläkin — yhteisön normeihin mukautumista ja perinteisten arvojen mukaan elämistä, joilla voidaan osaltaan Kaguyan tiukka käytöskoulu selittää. Isao Takahata pääsi Prinsessa Kaguyassa ensimmäistä kertaa tekemään yhteistyötä Joe Hisaishin kanssa, joka tunnetaan erityisesti Hayao Miyazakin luottosäveltäjänä. Hisaishin taidot elokuvamusiikin konkarina ovat huippuluokkaa, ja elokuvan äänimaisema viimeistelee jälleen kerran yhden Ghibli-mestarteoksen.

Prinsessa Kaguyan äänimaisema tukee kyllä tarinaa täydellisesti ja erityisesti elokuvan tunnuskaappale oli hieno. Eläväinen ja kaunis piirrostyle, joka mukautui kulloiseenkin kohtaukseen ja tunnelmaan, oli silti mielestäni parasta Prinsessa Kaguyassa. Tämä uusin Ghibli-elokuva oli ehdottomasti katsomisen arvoinen, ja suosittelen sitä lämpimästi kaikille animaation, taiteen ja Japanin ystäville.

Vegetarian Christmas Dinner Kasvisjouluateria

IDA LEHTO JA JASMIN MYLLÄRI

Goat's Cheese Pastries / Vuohenjuustopiiraat

4 pastries / 4 piirakkaa

Ingredients / Ainesosat:

1 tomato / 1 tomaatti
160 g goat's cheese, 6 cm diameter / 160 g vuohenjuustoa,
6 cm halkaisija
1 large red onion / 1 iso punasipuli
2 tbsp brown sugar / 2 rkl fariinisokeria
4x puff pastry sheet / 4 x lehtitaikinalevy
Canola oil / Rypsiöljyä
Black pepper and salt / Mustapippuria ja suolaa

1. Cut both tomato and goat's cheese into four thick slices. Heat oven to 200°C.
2. Cut the red onion into thin slices. Heat canola oil on a frying pan and add the onion. When the onion softens, add brown sugar and more oil. Mix well. The aim is to get the sugar and oil into a sauce-like consistency.
3. Mold each puff pastry sheet into a shape resembling a dog bed.
4. Fill the pastry-beds: first add red onion, then a slice of tomato and finally a slice of goat's cheese. Heat the pastries in the oven for about 15 minutes or until the puff pastry looks done.
5. Grind pepper and salt on the pastry. Serve hot.

1. Leikkaa tomaatti ja vuohenjuusto paksuiksi viipaleiksi. Lämmitä uuni 200 asteeseen.
2. Leikkaa punasipuli ohuiksi viipaleiksi. Kuumenna rypsiöl-

jy paistinpannulla ja lisää joukkoon sipuli. Kun sipuli pehmenee, lisää fariinisokeri ja öljyä. Sekoita hyvin. Tavoitteena on saada sokeri ja öljy kastikkeenomaiseksi.

3. Muotoile jokainen lehtitaikinalevy koiranpetiä muistuttavaan muotoon.
4. Täytä lehtitaikinapedit: ensin punasipulia, seuraavaksi tomaattisiivu ja lopuksi vuohenjuustosiivu. Paista piirakoi-ta uunissa noin 15 minuuttia tai siihen asti, että lehtitaikina näyttää valmiilta.
5. Lisää piirakoiden pinnalle pippuria ja suolaa. Tarjoile lämpiminä.

Wild rice, chestnut & squash stew / Villiriisi-, kastanja- & kurpitsamuhennos

Serves 8 / 8 annosta

Ingredients / Ainesosat:

1 onion, finely chopped / 1 sipuli, hienoksi leikattuna
1 butternut squash, peeled and cut into small cubes / 1 talvi-kurpitsa, kuorittu ja paloitetu pieniksi kuutioiksi
200 g pack cooked chestnuts, chopped / 200 g paketti val-miiksi keitettyjä kastanjoita, paloitetu
2 tbsp olive oil / 2 rkl oliiviöljyä
4 sage leaves, chopped (and extra sage leaves to serve) / 4 salvialehteä, paloitetuna (ja ylimääräisiä tarjoiltavaksi)
Salt, black pepper, cinnamon to season / Suolaa, mustapip-puria, kanelia mausteeksi
200 g mixed wild rice / 200 g villiriisiä
500 ml vegetable stock / 500 ml kasvislientä
30 g parmesan, grated (optional) / 30 g parmesania, raas-tettu (valinnainen)

1. Heat oven to 200°C. Place the chopped onion, squash and chestnuts into a roasting tin along with the oil and chopped sage leaves, then season with the salt, pepper and cinnamon to taste. Stir well. Roast for about 20 minutes or until the edges of the squash start to turn brown.
2. Cook the rice, add the stock and let simmer for about 20-25 minutes or until the rice is tender and stock absorbed. Now add the roasted squash mixture and grated cheese, if using, to the rice and stir well. The stew can be kept chilled up to a day after which it should be cooked on high heat until the stew is hot through.

1. Kuumenna uuni 200 asteeseen. Siirrä paloiteltu sipuli, talvikurpitsa ja kastanjat pellille yhdessä öljyn ja salvian kanssa, mausta suolalla, pippurilla ja kanelilla mielen mukaan. Sekoita hyvin. Paista noin 20 minuuttia tai kunnes kurpitsan reunat alkavat ruskistua.

2. Keitä riisi, johon lisää kasvisliemi, anna kiehua noin 20-25 minuuttia tai kunnes riisi on pehmentynyt ja liemi imeytynyt. Lisää paistettu kurpitsaseos ja raastettu juusto (jos haluat käyttää sitä) riisiin sekaan ja sekoita hyvin. Muhenoksen voi säilyttää jäädytettynä kokonaisen päivän, jonka jälkeen se pitää lämmittää korkealla lämmöllä.

Cranberry cake / Karpalokakku

Serves 8 / 8 annosta

Ingredients / Ainesosat:

2 cups all-purpose flour / 5 dl vehnä jauhoja
1 tsp baking soda / 1 tl ruokasoodaa
1 cup sugar / 3 dl sokeria
1 tsp ground cinnamon / 1 tl jauhettua kanelia
1 tsp ground nutmeg / 1 tl jauhettua muskottipähkinää
1 cup milk / 3 dl maitoa
1 egg / 1 kananmuna
2 tbsp butter / 2 rkl voita
2 cups cranberries / 4 dl karpaloita
Vanilla sauce / Vaniljakastiketta
Caramel sauce / Kinuskikastiketta

1. In a large bowl mix together flour, baking soda, sugar, cinnamon and nutmeg. Stir in the milk, egg and butter until well blended. Then fold the cranberries into the batter.

2. Pour the batter into a greased, round casserole dish with a lid, then place the lid on and cover with aluminium foil. Place the dish into a steamed oven or roaster and steam on medium-high temperature for around 2 hours. Remember to add more water when necessary over periods of time.

3. Serve slices of the steamed cake with vanilla sauce and/or caramel sauce.

1. Sekoita vehnä jauho, ruokasooda, sokeri, kaneli ja muskottipähkinä suuressa kulhossa. Lisää sekaan maito, kananmuna ja voi koko ajan sekoittaen. Lisää karpalot taikinaan.

2. Kaada taikina rasvattuun, pyöreään ja kannelliseen uunivuokaan. Laita kansi vuokaan päälle ja peitä foliolla. Siirrä vuoka höyryuuniin ja höyrytä keski-kokealla lämpötilalla noin kaksi tuntia. Muista lisätä vettä aina kun tarpeellista.

3. Tarjoa kakkua vaniljakastikkeen ja/tai kinuskikastikkeen kera.

Kaikissa luokissa on plebei

NEW AND UGLY SWEATERS!

BENJAMIN SILVANI

Ja sitten itse tragedia: Luonnossa kilpailu on kaikki kaikessa. Ruoansulatuksessa parhaat entsyymit nappaavat kaiken makean. Cutting edge voittaa. Aina. Ilman sitä on suolistoentsyymi jolla maistuu lähinnä raskas ja rasvainen. Miltä tuntuisi jos sun tehtäväsi olis kerätä jäämistä viimeiset matskut pimeässä, kosteassa ja sokkeloisessa suolessa?

Tällaisia metaforia syntyi vain kahvihuoneissa. Taiteilijat vertasivat itseään elimiin, historiallisiin tapahtumiin ja varsinkin kaikenlaiseen roskaan: avant-garde-sketseihin, shakkiin, politiikkaan ja niin edespäin. Rumaa realismia edusti työ: rumien villapaitojen myyminen. Kyse ei ollut työntekijöiden apatiasta tuotteitaan kohtaan vaan putiikin liikeideasta. Rumia villapaitoja kansalle! Kyllä niitä joku osti. Varsinkin, jos ne kuvasivat jouluisia aiheita: perheriitoja, valkeita rantoja tai spurgun näköisiä isovaareja. Kapitalistinen paradigma, jota kaikki lähinnä vihasivat, oli luonut työpaikkoja alalle. Markkinat toimivat aina rationaalisesti, taloustieteilijät hörisevät.

Millainen suuri taiteilija työskentelee hikipajassa? Nuori, kokematon – kaikista paras. Mekaanisesti taidetta tuottava ei tuota taidetta taikka mitään luovuutta vaan tappaa ilmaisun kaavalla ja dogmalla. Onhan takarivistä helpoaa huutaa idealismin tärkeydestä, mutta eikö olekin totta, että oman vision peittäminen on teoista jaloin, teoista vaikein? Kuka tahansa keskinkertaisuus voi palvella sitä, mihin usko, mutta se mihin ei usko, siihen tarvitaan tahdonvoimaa. Tahdon voimaa, hän, taiteennälkäinen kannibaali huuataa koskaan saamatta työnjohtajalta muuta vastausta kuin monotonisen valituksen. Aikataulut, powerpointit, esseet, kaikki kuuluvat tiukkaan säännöstöön. Myöhästy ja saat vaivanpalkaksi ilkeää murinaa: purr purr purr sanoo kissa, joka ei puhu.

Ja mikäkö on taiteilijalle taidetta, jos rumat villapaidat kelpaavat tuotannon kaikille osapuolille kunhan rituaalit (taiteilija rikkoo sääntöjä, hallitsija vaatii niiden noudattamista, outo hybridi nousee esille) ja muut sanomattomat säännöt toteutuvat? Taide on peili: narsistisen ihailun objekti, joka kääntää maailman ympärille. Peilimaailmassa tehdas on röntgenkuvaus, joka paljastaa yhteiskunnan pelottavat ja hämmentävät luurangot. Peilit ovat ihmisille, jotka laittavat hiuksiaan liikaa; taiteilijoille jotka eivät näe pintaa syvemmälle.

Kirjallisuuden kauneushan on lähinnä kirjan fetisoin-

ti: toisin kuin epätydyttävä ihmissuhde, uusi kirja tuoksuu hyvältä ja viiltää sormeen syvältä, mikäli sen tuhovoiman aliarvioi. Tiiliskivellä voi rakentaa kestävän talon. Tai sillä voi rakentaa kestävämmän byrokration palatsin. Kirjan voi myös paiskata ikkunasta läpi, saattaa sana teoksi. Logos, tuo Jeesuksen keksimä konsepti hämmentää edelleenkin. Sivilisaation voit tuhota sen omilla tuotteilla? Jos ei muuten niin sanaa hallitsemalla. Ei ole kirjaa, joka ei hallitse sanaa kuin tyranni alistuvaa proletaaria. Kirjaa ei kukaan tuhoa, löydä elävänä ruumiina ja jätä kuolemaan. Asiasta kirjoitetaan ja puhutaan latteasti (laten kanssa): Nietzschen retorikan radikaalius unohdetaan kasvilamppujen kelmeän loisteiden alla. Kirja on kuollut!

Tällaista estetiikkaa rumien villapaitojen tehtaissa harjoitettiin. Mutta toisaalta, eivätkö kaikki villapaidat ole rumia? Aivan kuten muukin esittävä taide (rumat villapaidat esittävät unelmamme groteskeina mytologioina: tonttuina ja poroina), rumien villapaitojen tappio on niiden täydellinen kamaluus. Kuvaamalla ihmistä ne kuvaavat ihmisyyden perimmäisiä ongelmia: huonoa anatomiaa, jatkuvaa kutitusta ja perinteiden tuomia konflikteja. Nokkela ajattelin vertaisi nykyihmistä arkkitehtuuriin: metallista ja

Rumat villapaidat esittävät halumme groteskeina mytologioina: tonttuina ja poroina. puusta kyhättyjä tyhjiä kuoria hengettömille toimistoille rakennetaan vuosittain Keilaniemeen ja Kuala Lumpuriin.

Millainen mieli kuvittelee joulun niinkin kovin kapitalistisesti kuin uglysweaterstore.com? Täysin puhdas, sellainen jolla ei edes ole mitään omatuntoa. joka kolkuttelisi. Puhdas itsekkyyden on puhdasta ja puhtaana ihailtavan kaunist: kompromisseja ei katsella. Ilmaisia olankohautuksia ne toki ansaitsevat. Mikäli ilmaista voi ansaita. Desiring-production-kirjailijat sanovat kyllä: himo on positiivista, himo on haluttavaa, himo on ihmiskokemuksen ydin. The Geology of Morals: Who Does the Earth Think He Is? Kysymys jää avoimemmaksi kuin Toven unelmat tuhonneen ohjelman ovi yöllä.

Millaista on työskennellä firmassa, joka tuottaa maailmaan kauneutta myymällä rumia villapaitoja, jotka skitsoanalyttisessä mielessä rikkovat väärän kaunis/ruma-vastakkainasettelun nousemalla moisen yli? Lämmintä, onhan hikipajoissa kuumaa kun ommellaan viidettätuhannetta tuumaa lankaa. Pinkkiin villatakkiin on kirjailtu kaksi kuvaa: valkoisista dyyneistä koostuva hiekkaranta, ja valkoi-

sista kinoksista muodostuva talvimaa. Punaista nuttua kantaa spuge tai vaarisi. Prosessissa kaunis valkoinen on tahraantunut: siinä on epäilyttävän ruskea tahra. Eikö kaikki taide toimi näin, taiteilija pohtii? Eikö jokaisessa teoksessa ole tahra, joka saattaa paljastaa ihmis-
elämän nurjan puolen: mahdollisuuden teoksen paskuudesta?

Marx sanoi, että historia toistaa itseään kahdesti: ensin tragediana, sitten farssina.

Jos partaveikko olisi oikeassa, taidekin olisi kivaa. Voisi etsiä alkuja ja loppuja. Tragedian ja farssin suhde on lopulta alku- ja lopputuotteen välinen. Kun nuoren taiteilijanalun romaanivideos on tragedia, sen kauppaan saattohoidolla viety lopputeos on farssi. Ja jos taiteilija jäljentää luontoa, onko jumalallinen ympäristö hyvän tragedian tapaan opettavainen ja tunteellinen?

Eräskin taiteilija kuvitteli oman eronsa voidakseen nyyhkiä keksityn yli. Hän meni pomonsa (autoritaarinen byrokraatti) ja pyysi tätä (vaan ei häntä!) erottamaan nuo kaksi näytelmätaiteen muotoa nykyrunoudesta:

Uima-altaal.

Mimmit bikineis.

Muijat Vantaal.

Sara Chafak

Toisin kuin epätyydyttävä
ihmissuhde, uusi kirja
tuoksuu hyvältä ja viiltää
sormeen syvältä, mikäli
sen tuhovoiman aliarvioi.

Ja sitten itse tragedia:

*Minkä mä sil voin et mu swägä o nii mehuu?
Minkä mä sil voin et nä mimmit mua kehuu?
No minkä mä sil voin et mu swägä o nii mehu?
se o nii mehu, (ah) se o nii mehu (ah)*

Eikä taide ollut edes huonoa vaan esteettistä, sillä kyllähän jo Joyce tajusi, että mikä tahansa (plumppaus, sairaut perhesuhteet) on kaunista kunhan siihen lisää sana-leikin, uuden meikin. Tällaisen sanaheikin tuotoksia on mukava lukea liian nopeasti, liian nuorena. Niissä on jotain mihin vetäytyä, jotain mitä todella etsiä ja lopulta löytää. Suomalaisiin surupornoihin rajoittuva skene ei tuota mitään kestäväää. Romaania myydään liikaa, jos se kuvaa jotain, joka on "oikeesti niin totta". Samaistuminen sopii tylsille ja nuorille, muilta toivoisin vahvempia reaktioita. Esimerkiksi astmaa tai uutta Sianhoito-opasta. Jotain vihaista, joka taidetta haluaa kahaista!

Ja lopussa on ero, nuori nero. Tootsie rollia (todellinen hipsterkarkki) mussutteleva villapaitakirjuri päättää tajuta oman arvonsa kenosiksen aikana. Ero, ero! Pois byrokraatit ja naatit diktaattorit. Pois rumat villapaidat – pian on ulsterin aika. Erokirje kirjailijan ja kirjan välillä on ad hoc, hetkessä raapustettu, koska eihän taide koskaan taitelijastaan eroa. Just kidding = oikeamielinen leikki.

I am white, therefore I am?

The racism of today has not changed drastically in the last decade or so, but it is no longer a taboo as much as it used to be. New terms such as "white privilege" and "racial hate crime" surface, but is it working towards improving us as a society? NADJA KAUKIAINEN

As I have to my disappointment come to realise, we are not as observant of the outside world as we think. To prove this point, I asked some of my friends to tell me all the knew about the Michael Brown case. Few knew, despite it being a burning hot topic in the US.

Sticking to the facts, a brief summary: a white police officer suspects a black unarmed teenager – Michael Brown – of stealing from a convenience store, which leads to an argument between the two. The teenager attempts to run away and ends up being shot six times, resulting in his death. Some more speculation provide the following facts: excluding two, one of which is the police officer, Darren Wilson, all eyewitnesses said that Brown's hands were raised in the air before the fatal shot; the encounter between the two had lasted less than 1.5 minutes before Brown was dead; when the last bullet was fired, Brown was facing Wilson. The aftermath showcases both violent and peaceful riots all over the area of Ferguson, a police investigation that took Wilson on a paid leave from work, and donations to both sides: to Brown's family as well as Wilson himself.

The side that the media has taken is split into two: either accusing the officer of a racial hate crime, even going so far as digging up evidence of his association with the KKK or defending

him, stating he saw a threat in the behaviour of Brown. As bystanders, each one of us needs to make our own conclusions. The general response has been negative and of the opinion that had Michael Brown been white, he would be giving his own testimony as we speculate. It is impossible to know whether that holds true, but certainly everyone can agree that six shots (counting only the ones that did not miss, in total there had been twelve) is a substantial figure of bullets fired, no matter the circumstances. A Department of Justice led investigation was sparked, looking into Wilson possibly committing a crime.

The current situation is as follows: on November 24th it was announced that Wilson had not overstepped any human rights and had acted according to the law. In response, more riots and protests followed, and not only locally – also in other US cities as well as US embassies in e.g. London. As of right now, Ferguson is in a state of tear gas, racial discrimination and violence from all sides. Amnesty International agrees with this claim. The other day on the news I heard the following quote from a citizen of Ferguson (in no certain words): "white privilege is being angered by the situation rather than terrified by it." What is going to happen is now up to the people and the police. Our awareness of the situation does not hurt, either.

Joululahjat hankkimatta? Vielä ehdit!

Jos sinulla on vielä jokin joululahja hankkimatta, voi asialle tehdä jotain. Kokosin alle vinkkejä pikaisista joululahjaideoista, joista voisi olla apua. WILHELMINA PAANANEN

Jos ystäväsi on:

TAITEELLINEN

Luovalle ystävällesi kannattaa hankkia lehtiö ja kyniä, joihin hän voi toteuttaa mahtavia ideoitaan.

Muista tehdä paketista visuaalisesti kaunis, koska tämä lahjansaaja arvostaa kaikkea kaunista.

HERKUTTELIJA

Jos vietät itse aikaasi keittiössä, voit leipoa ystävällesi jotain hyvää lahjaksi. Suosittelen kokeilemaan helppoa riisisuklaareseptiä:

Suussa sulava suklaamuffinssi

taikinasta tulee noin 8 isoa muffinssia

- 1 ½ dl sokeria
- 1 ½ dl vehnä jauhoja
- 1 ½ rkl vaniljasokeria
- 1 tl leivinjauhetta
- ¾ dl kaakaojauhetta
- 1 kananmuna
- ½ dl maitoa tai kermaa
- ½ dl vettä
- 75 g margariini tai voita
- puolikas levy tummaa suklaata

Sekoita kaikki ainekset kulhossa. Leikkaa suklaa rouheeksi ja lisää taikinaan. Laita taikina isoihin muffinssivuokiin (vuokaan puolilleen taikinaa). Paista muffinsseja 200 asteessa ja uunin keskitasossa noin 10-15 minuuttia.

Jos et halua käyttää aikaasi muffinssien tai muiden herkkujen valmistamiseen, voit luottaa siihen, että kaupat ovat täynnä upeasti pakattuja herkkuja.

MUKAVUUDEN HALUINEN LAISKIAINEN

Mikä voisikaan olla mukavampaa ystävällesi kuin laittaa pehmeät aamutohvelit jalkaan ja katsoa antamasi elokuva sohvalle mukavasti käpertyneenä?

KEITTIÖSSÄ HÄÄRÄÄVÄ

Joulun alla kaupat ovat täynnä ihania leivontatarvikkeita. Jos budjettiisi mahtuu, osta pakettiin vielä keittokirja. Erilaisia keittokirjoja on paljon saatavilla joulun alla. Myös netistä voi tulostaa hyviä ohjeita, jotka voit lisätä paketin sisältöön!

LUKUTOUKKA

Kirja on aina hyvä valinta! Ei muuta lisättävää.

Muista, että joulun idea on muistaminen. Muistatpa ystäväsi lahjalla, kortilla tai sanoilla, ei sillä väliä. Väliä on sillä, muistatko muistaa häntä vai et.

World of Words

When a picture doesn't tell more than thousand words.

Original poems. RIIKKA SUORANTA

Don't be afraid
Let's be free
I remember
what you said
About wanting to see
More of the world
More of life
I think, now is time

Let's go crazy
Out of control
Without thinking
It could go wrong
There's only now
Only you and me
So let's let go
Of eternity

On the shore
Waiting for the tide
to wash me away
On the edge
Of life
Hoping that you're
gonna stay
Inside my dreams
Pondering, should I go
Go away

Runoja vailla tulkintoja

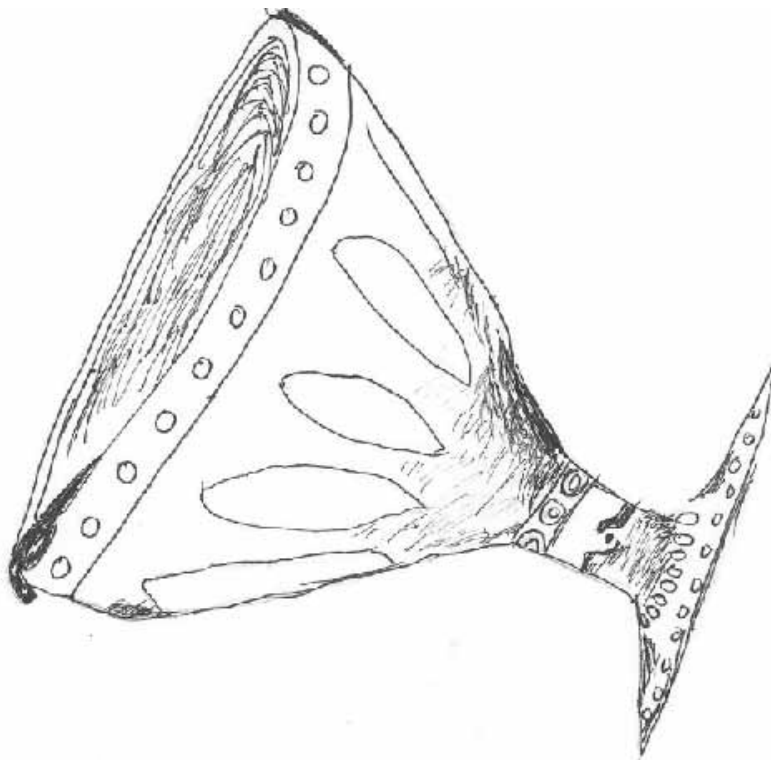
Runous on jotain kaunista, mutta hyvin pientä. Suurimmatkin asiat lähtevät kuitenkin liikkeelle pienistä teoista. Ja vaikka asiat eivät lähtisikään liikkeelle, niin aina voi yrittää uudelleen. Ajatus on tärkeintä. MIKAEL HITRUHIN

(nimetön)

Tunnen sen ympärilläni, itsessäni
sitä ei näe, sitä ei muut huomaa
olen järjiltäni, sen tiedän kun sanon,
sen on oltava Jumalan suomaa

Eivät ajatukset enää koossa pysy
ne tunnen, ne minua riipivät
"Entä jos ei olekaan niin?"
Ne petolliset mieleeni hiipivät

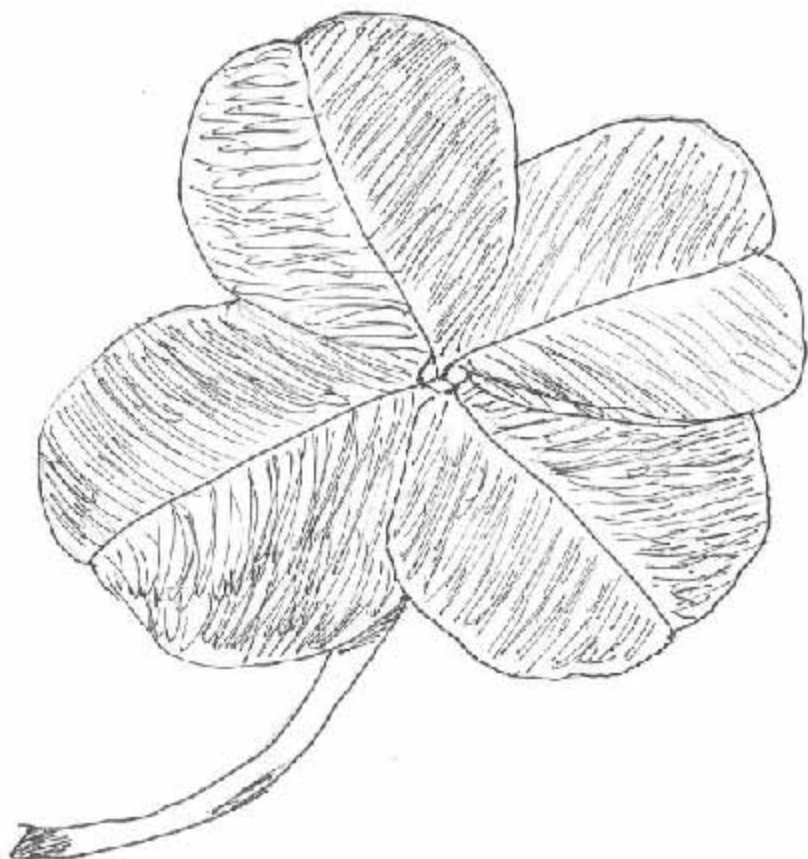
Ne sieluani raastavat
järkeäni haastavat
Mutta pian kaikki päättyy
Riemuun ylitsevuotavaan
taikka myrkkypikariin juotavaan.

(nameless)

The whole world is there, outside
Waiting for you to come;
Be ready to go; It's no use to hide
enjoy the life to it's fullest

In isolation lies salvation
or so a wise man told me,
but that doesn't build the foundation
for happily ever after.

Ressu tilaihmemassa

MIIKA ROSVALL

– Mikä se on? Se ovi siis, siinä vähän ennen ruokalaa. Se, minkä takaa kuuluu aina outoa mölinää, hämmentävän musiikin tahi soitannon säestämänä.

– Ai Koppi vai?

– Woah, onks sillä ihan nimikin?

– Juuh, se on semmoinen opiskelijakunnan oma pieni häröilyhuone.

– Siis OPKH:n?

– Ei kun opiskelijakunnan, siis ihan meidän kaikkien ressulaisten. Käy ihmeessä kurkkaamassa, siellä on ihan mukavaa oleskella aina välillä...

Pienenpieneksi itsensä tunteva ensimmäisen vuositason opinahjolainen astelee käytävällä. Välituntikellot ovat juuri hetki sitten antaneet kaikille kymmenen minuuttia silkkaa mielenrauhaa, joka nyt kaikuukin iloisena, joskin väsyneenä rupatteluna pitkin kerroksia.

Kaikille, paitsi minulle, sanoo koomisen ironinen ääni pienenpienen opinahjolaisen pääkopassa.

Kello on 9:37. Aikatauluorientoituneimmatkin opettajat ovat jo laskeneet pikkuisensa viettämään ansaittua vajaan kymmenen minuutin lepoaan. Myös pienenpieni opinahjolainen tallustaa kellarikerroksen käytävällä muutaman hengenheimolaisensa kanssa. Ikuiselta tuntuva epäilyttävän riemukas rupattelu kantautuu hänen korviinsa sen oven takaa. "Miten kukaan voi olla noin pirteä tähän aikaan?" hän pohtii askeltaessaan yhä lähemmäs kohti tuntematonta. Vaimea "Yolo" pääsee hänen huuliensa lävitse käden nyhtäisessä sen oven auki.

"Heeeeeippa!", kuuluu moniääninen tervehdysten sinfonia. Hetken päästä tuttavallinen rupattelu jatkuu. Jotkut artikuloivat keskenään, pari lähintä avaa keskustelua pienenpienen opinahjolaisen kanssa. Taustalla kuuluvat hupaisan absurdit lempinimet ja kahvinkeitin terapeuttinen porina.

– Sä taidat olla ykkönen, kysyy eräs epäilyttävän pirteistä yksilöistä.

– Juuh, kuuluu ujoikko vastaus.

– Oi no siinä tapauksessa sä oot varmaan ekaa kertaa täällä. Teeeervetuloa Koppiin. Tää on tällainen työtila-slash-ajanviettopaikkasydeemi. Harvemmin täällä mitään oikeesti tarkeeta tehdään, eli useimmiten tänne tullaan ihan vaan lojumaan. Annaskun vähän esittelen...

Epäilyttävän pirteän abiturientin johdolla pienenpieni opinahjolainen löytää Ressun tilaihmeestä muun muassa pienemmän tilaihmeen; jääkaapin. Kahvimaidon lisäksi siellä saa ilmeisesti säilyttää myös ruokaa. Kahvin- ja sitruunanhuuruudesta ilmasta päätellen Koppi osaa perinteisen opiskelukahvin lisäksi keittää myös teetä.

– Eikä siinä vielä kaikki, hihkaisee ylipirteä abiturienti viuhtoen showmaisesti käsiään. Pirtsakka sormi osoittaa kahvinkeitin ja jääkaapin välissä olevan laatikon, joka fysiikanopettajien mukaan lämmittää ruokaa mikroaalloilla. Fysiikan lait pätevät jokseenkin myös oppilaisiin, jotka levitoimisen sijaan istuvat sohvilla, tai tietokonetuoleilla.

– Aivan niin joo, täällä on kans ihan tietokonekin. Ja tossa on Beibi, höpääjä ilmeisesti kofeiinin virkistämä abi osoittaen massiivista äänentoistomöhkälettä. Koppiin mahuu siis tuhannesti tavaraa.

– Mutta ei laukkuja tahi takkeja, abi ärähtää kuin ajatuksia lukien ja huitaisee sormensa kohti seinällä kököttävää taulua, joka osoittautuu järjestyssäännöiksi.

– Kunhan noita noudatat, niin hyvä tulee ja herneet pysyy poissa sieraimista.

– Oolrait, hihkaisee innostunut pienenpieni opinahjolainen yhteisymmärryksen merkiksi.

– Niin joo, äs juu kán sii, täältä löytyy yleensä paljon oopeekoohoolaisia, abi jatkaa loistavalla finglishillään. Osa Kopin kasvoista näyttääkin jo opinahjolaisen mielestä tuuilta.

– Tänne siis vaan hihoja nykimään, jos jokin mieltäs' painaa.

Tuttavalliseksi jo muodostuneen dialogin katkaisee yhtäkkiä keskusradion aina yhtä kaunis "pimpelipom".

– Oih, no mun pitänee vissiin mennä integroimaan, abi hihkaisee. – Eikös sullakin ole tunti, senkin ahkera ykkönen?

– No juuh, ehkä mäkin tästä menen. Mikä ihme muuten on intekrointi?

– Nooh, kaikki aikanaan. Kysäise vaikka sitten joskus, kun sulle selviää derivaatta.

Älkää tukkiko käytäviä!

Kuten viime lehden Hampaankolossa kerrottiin, ruokailu-aikojen noudattaminen, tai tarkemmin sanottuna noudattamatta jättäminen, aiheuttaa yleistä mielipahaa ja paheksuntaa. Syy, miksi ruokailuvuoroja tulee noudattaa, on se, että koulun ruokala on pieni eivätkä kaikki mahdu sinne samaan aikaan ruokailemaan. Jos osalla oppilaista on vaikeuksia muistaa ruokalan pieni koko ja sen aiheuttama päänsäry kello yhdentoista ja kahdentoista välillä, vielä harvempi muistaa, että kouluamme ei olla muuallakaan rakennettu turhan väljäksi.

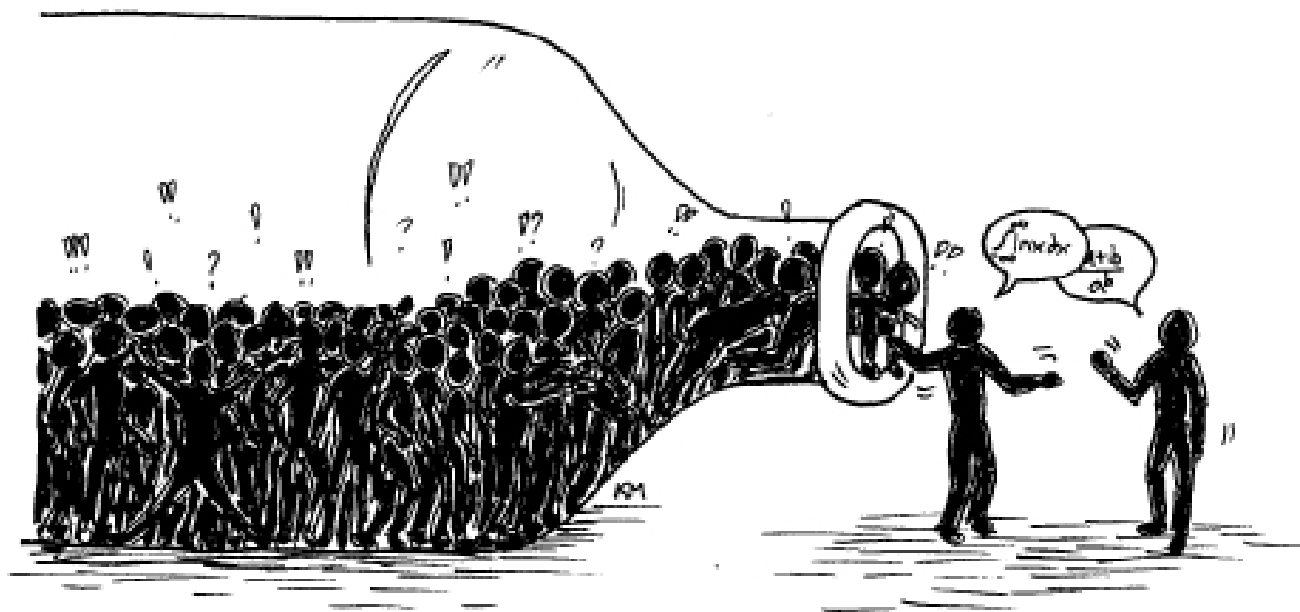
Lähes joka päivä välituntien aikana huomaa saman asian: ellen saman tien kellon soimisen jälkeen pakkaa tavaraitani ja syöksy ulos luokasta, jään satimeen. Kapeat käytävät tukkiutuvat laajoista oppilasryhmistä, jotka ovat jääneet rupattelemaan hyvin kriittisiin kohtiin, kuten vessajonojen läheisyyteen, joissa väkeä on jo muutenkin tarpeeksi, tai portaaisiin. Erityisesti päänsäryä tuottaa ruokalaan johtava portaikko, joka jo itsessään tekee ahtaasta käytävästä vieläkin ahtaamman muodostamalla pullonkaulan koulun ehkä vilkkaimpaan kohtaan.

Ihmisten järjetön asemoituminen käytävillä on välillä turhauttavaa, kun itse pitäisi päästä eteenpäin ja vauhdil-

la. Varsinkin henkilölle, joka asuu Helsingin keskustan ulkopuolella ja käyttää julkista liikennettä, jokainen minuutti voi olla ratkaiseva ja puolellakin minuutilla on suuri ero. Tilanne voi äityä jopa vaaralliseksi, kun kiireiset oppilaat puikkelehtivat nopeasti ihmismassa. Kukaan ei kiinnitä huomiota kehenkään ja yksi äkillinen liike tai askel väärään suuntaan voi saada aikaan mustelmia ja pahaa mieltä.

Uskon kuitenkin, että kukaan ei tee tätä tahallaan silkkaa ilkeyttään vaan huomaamattaan jäätyään suustaan kiinni kiinnostavaan väittelyyn fysiikan kaavoista tai Freudin aivoituksista. Pyydänkin siis, Ressun opiskelijat ja opettajat, että kiinnittäisitte huomiota siihen, mihin pysähdytte. Helpointa ja turvallisinta olisi, jos käytävällä olisi suora ja selkeä kulkureitti, jolle ei astuttaisi, ellei haluttaisi päästä käytävän halki kymmenessä sekunnissa. Käytävien päissä on yleensä sohvia ja penkkejä, joiden luona on helpompaa kerrata kuulumisia – paljon parempi paikka kuin pieni käytävän suuaukko, josta lappaa väkeä sisään ja ulos. Juttutuokio on myös rauhallisempi, kun ulkopuolisia ei tunge teidän ja kaverienne välistä laukkujen ja kirjojen kanssa.

Nimim. Mitä liikenneturvasta, olen koulussa

Virhe oppikirjassa:
"No niin, pitääpä pistää
haisevaa palautetta eräälle
henkilölle."

"Eihän tää ole kuin yksi
hikinen hissankurssi."

Puhetta Mannerheimistä:
"No sanokaas, mistä
tuommoinen nuori ja
komea mies saa rahaa?
Vinkki: mäkin tein niin
nuorena. Menee rikkaisiin
naimisiin tietysti!"

"Mä uskon mieluummin
tähän alkoholi- ja
japanilaisteoriaan
kuin maantieteellisiin
seikkoihin."

"Voisin heittää tähän väliin
pienen välikevennyksen. Mä
näin viime yönä painajaista."

"Jos mä vielä kuulen
rehtorin sanovan jossain
infossa että tää on
teknologiapainotteinen
lukio niin mä huudan että
haistakaa pitkät."

"Kun mä pääsen kotiin,
niin mä sulkeudun täysin
fiktiiviseen maailmaan ja
seurustelen ainoastaan
kirjallisuudenhenkilöiden
kanssa."

"Yks opiskelija sai kokeesta
ysi puolen, mutta sit se sanoi
että 'Jumala näkee kaiken, en
ole ansainnut kymppiä.' Mä
annoin sille ysin."

"Er machte den Bock zum
Gärtner. Eli siis vähän
sama kuin jos laittaisi
pedofiilin lastentarhan
opettajaksi."

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

"Kannattaa välillä
miettiä, millaista
olisi olla Stalin.
Mäkin mietin,
melkeen joka ilta."

"Scheiße muss man
erzählen können."

"Pitäis varmaan taas
kertoa joku tyhmä juttu,
sehän päätty kuitenkin
Pärskeisiin."

"Teidän pitää jatkaa
hyviä perinteitä: järjestää
kriisejä, murhia ja kaikkea
muuta. Mä oon vähän
estynyt kun oon maikka."

"Mä ainakin ite tykkäisin
mennä jonnekin alkeellisiin
olosuhteisiin ja laskea siellä
matikkaa. Ja unohtaa muun
elämän kokonaan."

"Ai niin, te ette edes
tunne niitä Playboy-
lehden malleja. Mä
tunnen."

"Semmoista
itsensä pettämistä
suosittelen teille
kaikille."

"Tää oli mun
nuoruuden
hairahdus. Eikä
muuten ollut ainoa."

**"Minua ei kukaan
koskaan murmeliksi
ole sanonut, mutta
otin sen nyt silti tähän
esimerkiksi."**

Opettaja: "Mikä tää on?"
Opiskelija: "Poissaololupalappu."

Opettaja: "En mä semmoisia
halua."

"Suomen Siperiahan
on Lappi. Sinne olisi
voinut karkottaa kaikki
vastarannankiisket."

"Kaksi minuuttia
Pohjois-Korea-
tyyppistä propagandaa
siitä, kuinka Suomi
on puolustamisen
arvoinen."

"Siis tohon aikaan
miehet oli oikeesti
hyviä urheilijoita. Ei
ne istuneet minkään
hemmetin mikroauton
päällä ja ajaneet
ympyrää."

"Ei saa
naureskella! Tämä
on abikurssi, tämä
ei ole hauskaa!"

Opettaja:
"Onks teillä sata aamua
tänään? Mulla on vielä
muutama jos olen täällä
eläkeikään asti."

"Jos tätä ei
ajattele, niin
ei tätä tule
ajatelleeksi."

"Minä olen ammattilainen
arvioimaan ihmisten
ajattelun kypsyystta. Itse olen
kyllä välillä hyvinkin kypsä."

"Tästä saa
laudaturin pelkillä
istumalihaksilla."

"Vois tässä puhua
p:tä 15 minuuttia
ja päästää teidät
kahville."

"Mä en kuuntele
muuta kuin klassista
musiikkia, siis
ainakaan selvin päin."

"Jes, onnistuin
ujuttamaan oman
mielipiteeni teihin,
tämä olikin tän
kurssin tavoite ja
salainen agenda."

"Mä harvoin kadun
mitään, ellen sitten
ole tehnyt jotain
ihan älytöntä. Ja
sekin unohtuu
viimeistään
viikonloppuna."

"Jos te kiroillette liian usein niin ei kukaan enää huomaa sitä, mut jos te silloin tällöin päästätte jonkun v-sanan niin se parantaa heti sitä teidän ulosantianne... Äh unohtakaa, huono esimerkki!"

"Eihän Suomessa oo mitään vikaa, mut näättehän et täällä on huono ilmasto. Eikä terrassit oo auki talvella."

"Tässä on semmoinen salajuoni teitä vastaan, että jokaisessa kurssissa käydään yksi uusi tehtävätyyppi ylppäreihin."

"Oi vitsi kun on hieno kun saa karttakepin kanssa kerrankin näyttää jotain."

"Mäkin koen olevani ihan vaaleanpunainen suomalainen juntti."

"Kyllä meillä oma kiero kannattajakunta on tälläkin huumorilla."

"Kokeeseen voitte Runebergistä piirtää tortun, Snellmanista makkaran ja Lönnrotista ... ehkä viinapullon."

"Annetaan puolalaisten saastua muumipeikon kautta."

"Minunkin lapseni laulavat innolla Porilaisten marssia, huom. iät kolme- ja kuusivuotiaat."

"Mutta valistus heitti keisarit pellolle."

"Naisiasialiike on saanut oman pallonsa. Ah, me haluamme olla niin feministejä, eikö totta."

"On ihan terapeutista nauraa muille."

"Tää vaan kertoo poliitikoista, että ne on sellaisia eläimiä, jotka ei kannu vastuuta mistään."

"Kielitieteilijöissä niitä kieroja riittää."

"Jokainen itseään kunnioittava kansakunta tarvitsee myyttisen menneisyyden."

"Mä en tykkää näistä alotustunneista, kun täytyy puhua paskaa."

"Mut mä oonkin hullu."

"Mä kuuntelin viikonloppuna Bachia, mutta ei siinä ihan terveellisesti käynyt."

"Tää on tämmöistä käsitehässäkkää."

"Tutkimuksethan alkaa ongelmasta ja päättyy usein ongelmiin."

"15 vuotta sitten mua sentään pelättiin ja vihattiin, nyt vaan vihataan."

"Kyllä mä luen sen teidän esseen, vaikka siitä ei mitään mediassa puhuttaisi."

"Analysoidaan nyt vielä, mitä kauniita ajatuksia näistä sanoista löytyy. Zoomaan vähän niihin."

"Mitä enemmän opiskelee, sitä vähemmän muistaa."

"Mä nyt kiusaan itseäni laittamalla tänne tämmöisen, vaikka ei olis mikään pakko."

"Kyllähän tää identiteetikriisi on länsimainen elintaso-ongelma."

"Täällä on nyt joitakin, jotka eivät yhtään osallistu yhteiseen keskusteluun ja ilonpitoon."

"Maailma muuttuu niin huonoksi, eikö totta."

Suomalaisten alkuperästä Uralilla: "Onhan suomalaisissa pakko olla jotain vikaa, kun ne on tungettu tänne maailman hikisimpään kolkkaan."

"Mulla on se iänikuinen kinkkuesimerkki."

Ruotsin sukellusvenejahdista:
"Ehkä siellä on Putin uimassa perhosuintia."

Se tuli mun ekalle tunnille, se oli juonu puol pulloa Koskenkorvaa. Meistä tuli heti kavereita."

Meinaa soittaa jääkärimarssia: "Onko lehtori Kohilla tunti? Pitää laulaa kovaa, että kuuluu naapuriluokkaan."

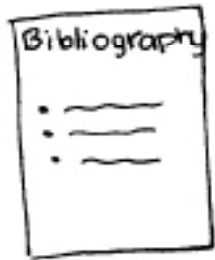

THE STUDENT RECEIVES ANOTHER 4 IN THEIR HL ENGLISH ESSAY

COPY CRIMES NEED TO BE AVOIDED AT ALL COSTS. YOU CAN ONLY AVOID THEM THROUGH THE USE OF CRINESTOP!

CRINESTOP! IS THE ART OF KNOWING HOW TO DISGUISE YOUR COPYCRIMES BY REFERENCING.

IBTHINK HAS TO BE IMPLEMENTED IN ALL OF YOUR ASSIGNMENTS, OTHERWISE YOU ARE IN DANGER OF FAILING THE IB

COMMAND TERMS
ANALYSE
APPLY
EXPLAIN
COMPARE
CONTRAST
DISCUSS
EVALUATE
EXAMINE

THE IBSPEAK NEEDS TO BE FLUENTLY SPOKEN BY ALL IB CANDIDATES

The IB is watching YOU